

En la komenco

Estis boneta tago.

Ĉiom da togoj estis boneta. Estis iomete pli ol sep ĝis nun, kaj pluvo ne estis inventa ankoraŭ. Sed nuboj akumulanta oriento de Edeno indikis, ke la unua fulmotondro venonta, kaj ĝi estus granda.

La anĝelo de la orienta pordo metis siajnflugilojn super sia kapo por ŝirmi mem kontraŭ la unuaj akveroj.

“Perdonu,” li ĝentile diris, “Kio vi diris?”

“Mi diris, tio iris malsupren kiel plumba balono,” diris la serpento.

“Ho, jes,” diris la anĝelo, kies nomo estis Aziraphale.

“Mi pensas ĝi estis iomete da superreago, verdire,” diris la serpento. “Mi volas diri, unua ofendo kaj ajn. Mi ne komprenas kio estas tiom malbona pri scii la diferenco inter bono kaj malbono, ĉiaokaze.”

“Ĝi *devas* esti malbona,” rezonis Aziraphale en la iometaj koncernaj tonoj de oni kiu ne povas kompreni ĝin nek, kaj zorgas pri ĝin, “alie, vi ne estus ingaĝa.”

“Ili nur diris, Superniru tien kaj kaŭzu iom da ĝeno,” diris la serpento, kies nomo estis Crawly, kvankam vi pensis ŝanĝi ĝin nun. Crawly, li decidis, ne estis *li*.

“Jes, sed vi estas demono. Mi ne estas certa se ĝi estas ebla por vi fari bonon,” diris Aziraphale. “Ĝi estas al via, vi scias, karaktero. Nenio persona, komprenu.”

“Vi devas koncedi, ĝi estas iom da pantomimo, tamen,” diris Crawly. “Mi volas diri, montas la Arbo kaj diras “Ne Tuŝu” en grandaj leteroj. Ne tre subtila, ĉu? Mi volas diri, kial ne metas ĝin en la supro de alta monto, aŭ malproksime? Ĝi scivoligas vin kion Li planas.”

“Ĝi estas plej bona ne spekulativi, vere,” diris Aziraphale. “Vi ne povas dua-diveni senefikeco, mi ĉiam diras. Estas Pravo kaj estas Malpravo. Se vi faras Malpravon kiam oni diras faru Pravon, vi meritas esti punita. Aa.”

Ili sidis en malgracia silento, spektante la pluvojn bruoj la unuajn florojn.

Fine Crawly diris, “Ĉu vi ne havis flamanta glado?”

“Aa,” diris la anĝelo. Kulpa esprimo pasis trans sian vizaĝon, poste ĝi revenis kaj gastloĝis.

“Vi faris, ĉu?” diris Crawly. “Ĝi flamis kiel io ajn.”

“Aa, nu-”

“Ĝi ŝajnis tre impona, mi pensis.”

“Jes, sed, nu-”

“Perdis ĝin, ĉu?”

“Ho ne! Ne, ne ekzakte perdis, pli-”

“Nu?”

Aziraphale ŝajnis mizera. “Se vi devas scii,” li diris, iomete testema, “Mi fordonis ĝin.”

Crawly rigardis fikse al lin.

“Nu, mi devis,” diris la anĝelo, la tutan tempon frotis siajn manojn distrite. “Ili ŝajnis tiom malvarma, povraj aferoj, kaj ŝi estas graveda jam, kaj la malica bestoj tie kaj la ŝtormo mi pensis, nu, kio estas la lezo, do mi nur diris, aŭskultu, se vi gastloĝas, estos ĉiopova disputo, sed vi eble bezonas ĉi tiu gladon, do jen ĝi, kaj ne faru la klopodon danki min, nur faru al ĉiun favoron kaj ne permesu la sonon subiri dum vi estas ĉi tie.”

Li ridetis zorge al Crawly.

“Tio estis la plej bona opcio, ĉu?”

“Mi ne estas certa ĝi estas efektive ebla por vi fari malbono,” diris Crawly sarkasme. Aziraphale ne perceptis la tonon.

“Ho, mi esperas,” li diris. “Mi vere esperas. Mi zorgis pri ĝin ĉiom da posttagmezo.”

Ili spektis la pluvo kelka tempo.

“La amuza afero estas,” diris Crawly, “Mi daŭre miras ĉu la pomo afero ne estis la prava afero ankaŭ. Démono povas ektroviĝi pro fari la prava afero.” Li puŝetis la anĝelo. “Ĉu ĝi estus amuza se ni ambaŭ malpravis, eh? Se mi faris la bonan aferon kaj vi faris la malbonan, eh?”

“Ne reale,” diris Aziraphale.

Crawly rigardis la pluvo.

“Ne,” li sobrante diris, “Mi supozas ne.”

Kortenoj tiel nigra kiel adrezo defalis super Edeno. Tondro tondris inter la holmoj. La bestoj, freŝdate nomaĝis, kaŭris la ŝtormo.

Malproksime, en la gutanta arbaro, io brila kaj fajra flagretis inter la arboj.

Estus malluma kaj ŝtorma nokto.